

наслідком яких були її розбалансованість, деформація структури механізму виробництва та надання послуг. Досить масового характеру злочинність у кредитно-фінансовій сфері набула в період так званого “застою” (70-80 роки), хоча таке становище владою замовчувалось. Дана ситуація була пов’язана з кризовим станом економічної системи, відсутністю належного фінансового контролю та ін. Значна частина кредитів не поверталась підприємствами, в наслідок чого кредити списувались, проходив процес перекредитування підприємств. Монопольне становище установ кредитно-фінансовій системі призвело до отримання штучних прибутків за звичайні послуги. Зазначені грубі порушення кредитно-фінансових відносин призвели до того, що в СРСР виник стихійний, переростаючий у кримінально організований процес перерозподілу національного багатства, формувалися організовані злочинні клани, які в наступному стали підґрунтям “п’ятої влади”.

Таким чином, аналіз теоретичних положень економічної злочинності, фінансової злочинності, злочинності і злочинів у сфері господарської діяльності свідчить, що вони мають більш загальний абстрактний характер і не в повній мірі відображають реальний стан і динаміку злочинності в окремій і одній із важливих сфер – кредитно-фінансовій системі. Очевидно більш об’єктивний аналіз можливий через розгляд реального рівня, динаміки злочинності у кредитно-фінансовій сфері з врахуванням динаміки розвитку самої системи, рівня її криміналізації та латентності.

КОРУПЦІЯ, ЯК ПЕРЕПОНА НА ШЛЯХУ УКРАЇНИ ДО ВСТУПУ В ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ

Слухач магістратури НАВС **Гундза Д.В.**

Науковий керівник: доцент кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права, кандидат юридичних наук, доцент **Піщенко Г.І.**

В умовах соціально-економічних реформ, які здійснюються в державі на шляху до задекларованої Європейської інтеграції, пріоритетними напрямками політики мають стати виявлення та

усунення умов, що сприяють або можуть сприяти виникненню корупції.

Корупція в Україні набула ознак системного явища, яке поширює свій негативний вплив на всі сфери суспільного життя, все глибше укорінюючись у повсякденному житті як основний, швидкий та найбільш дієвий протиправний засіб вирішення питань, досягнення з певних цілей. Масштаби поширення корупції загрожують національній безпеці України. Це потребує негайного вжиття системних та послідовних заходів, які мають комплексний характер.

Ніколо Макіавеллі порівнював корупцію з хворобою, яку «... спочатку важко розпізнати, але легко лікувати, а пізніше – вже легко розпізнати, але майже неможливо лікувати». Що стосується поняття «корупція», то відповідно до закону України «Про заходи запобігання і протидії корупції» корупція - використання особою, зазначеною в частині першій статті 4 цього Закону, наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній в частині першій статті 4 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей.

Для досягнення результатів у боротьбі з корупцією на міжнародному рівні, ще у 1997 році Радою Європи була розроблена і прийнята резолюція «Про двадцять керівних принципів боротьби з корупцією». Ці принципи є основоположними засадами ефективної протидії корупції в Європі останніх 16 років.

Результати індексу сприйняття корупції в 2013 році від міжнародної неурядової організації «Transparency International» свідчать - незважаючи на певні кроки української влади в напрямку подолання корупції, ситуація залишається невтішною. Згідно з результатом Україна посідає 144 місце зі 176 країн, охоплених дослідженням, набравши при цьому 26 балів зі 100 можливих. Нагадаємо, що чим нижче бал, тим ближче країна

перебуває перед корупційною прірвою. Будь-який результат, менший за 30 балів, з точки зору «Transparency International» вважається «ганьбою для нації».

Правосвідомість наших громадян, як суб'єктивно-ідеологічний елемент правового регулювання у сфері запобігання та протидії корупції, наврядчи можна назвати високою, це насамперед пов'язано з тим, що на протязі тривалого часу в свідомість громадян в'їлася така думка, що за допомогою корупції можна вирішити всі свої проблеми, але вони несвідомо помиляються, тому що сам факт потурання корупції, а саме отримання особою неправомірної вигоди від інших осіб – це злочин, породження якого є катастрофою для розвитку держави.

Не можна не вказати і на позитивний момент, а саме про те, що кожного року правова свідомість наших громадян зростає, що призводить до збільшення кількості тих, хто бажає протидіяти корупції.

Загалом, більшість громадян бажають вступу України до Європейського Союзу. Але на шляху цим позитивним змінам обов'язком кожного пересічного громадянина має стати боротьба з корупцією в усіх сферах суспільного життя, тому що не одна корумпована держава на сьогоднішній день і у світовій історії не отримала значного економічного благополуччя.

Потрібно вказати і на те, що для ефективної протидії з корупції потрібна достатньо надійна система антикорупційного законодавства, яка на сьогоднішній день далека від своєї досконалості.

Що стосується самого правового регулювання як основного елемента механізму протидії корупції то на думку С.Г. Александрова він включає в собі взаємодію трьох основних елементів: 1) об'єктивного – соціально-правової практики, практичної діяльності; 2) суб'єктивно-ідеальної – правосвідомість, юридична наука, правова ідеологія; 3) формально-нормативного – нормативно-правові акти їх дія на правовідносини боротьби з корупцією. На мою думку вище зазначений вчений відобразив саме ті проблеми правового регулювання запобігання та протидії корупції, які на сьогоднішній день є, і розв'язання яких, відкриє перед Україною двері як до благополучного життя, так і у Європейський Союз.

Одним із перших у вітчизняній науці поняття антикорупційного законодавства, запропонував М.І Мельник. Він переконаний, що у справі протидії корупції було, є і буде незалежне антикорупційне законодавство, оскільки протидія корупції у демократичній правовій державі можлива лише на правовій основі. Вихід за межі правових рамок в антикорупційній діяльності – це шлях до правових зловживань, свавілля, за яких протидія корупції буде здійснюватись тими ж корупційними засобами. Антикорупційне законодавство є терміном, на його думку, умовним, адже значна частина чинного законодавства за своєю суттю антикорупційна, оскільки спрямована на встановлення та регулювання нормальних суспільних відносин, у тому й числі у здійсненні публічної влади.

Підводячи підсумок мусимо зазначити, що корупція негативно впливає на міжнародний імідж нашої держави і є однією з перепон до Європейської інтеграції, але хочеться вірити, що попри вказані проблеми Україна, все-таки, увійде до міцної європейської сім'ї і разом ми зможемо змінити нині існуючу ситуацію, яка склалася в нашій державі.

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ З УРАХУВАННЯМ ЗАРУБІЖНОГО ДОСВІДУ

Курсант 3 курсу **Даценко А.В.**

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного права і процесу, кандидат юридичних наук **Волох О.К.**

Багато сучасних світових конституцій містить гарантії права на інформацію. Однак, як правило, статті в Конституції не достатньо для закріплення права на інформацію, необхідно створювати галузеве законодавство у даній сфері.

Країни у всьому світі приймають подібне законодавство, серед яких Боснія й Герцеговина, Великобританія, Киргизстан, Польща, Південна Африка. Проекти законів розглядаються у Гватемалі, Індії, Індонезії, Нігерії й у багатьох інших країнах.